

med dennes Samtykke; men at udgive en Anden for at være Forfatter til et Skrift, som man har selv forfattet, er Noget, der forekommer mig at være utilladeligt og som maa ansees med en saadan Straf, som var bestemt derved i Regjeringens Udkast, der i denne som i andre Henseender var meget moderat. Jeg finder det ogsaa synderligt, naar § 13 siger, at Beslaglæggelse af et Skrift kan kun finde Sted efter Undersøgelsesdommerens Kjendelse. I Almindelighed er der i Trykkefrihedssager slet ingen Undersøgelsesdommer; thi der optages i saadanne Sager næsten aldrig Forhør. Naar Sagen er beordret, saa udtager Actor Stævning og Sagen fremmes accusatorisk, uden at noget Undersøgelsesforhør finder Sted. Men, vil man endogsaa sige: Ja, saa kan man ifølge denne Paragraph i ethvert saadant Tilfælde udnævne En til Undersøgelsesdommer, uagtet han ingen Undersøgelse har at anstille, alene for at bedømme, om Beslaglæggelse skal finde Sted eller ikke, saa er det dog aabenbart, at, hvis man skal vente med at lægge Beslag paa et Skrift, indtil man kan faae sat en Undersøgelsesret og den kan faae afgivet sit Decret, saa vil Skriftet kunne være rundt omkring i Verden, førend dette Decret er afgivet, og der gives end ingen Bestemmelse om, hvorvidt den, der har Skriftet i hænde, og navnlig til Forhandling, er pligtig til at afgive det, og det er altsaa aldeles unyttigt; jeg vilde hellere have, at der aldeles ikke hjemledes nogen Afgang til Beslag. Imidlertid følger det vist af alle almindelige Retsgrundfæmninger, at, naar Skriftet er af en aabenbar forbryderisk Natur, maa det Offentlige være berettiget til at standse dets Udbredelse, at beslaglægge det. Dette bør ikke skee ved Overtrædelser af mindre Betydning; men, naar det er særdeles farlige Skrifter, s. Ex. Skrifter, der raade til Oprør, til Voldsomheder imod enkelte Classer af Medborgere, til Brand og Røveri og Sligt, da maatte man dog kunne standse dem, førend de bleve udbredte. Men derhos indseer jeg ikke, hvorfor man har fundet det saa vigtigt, i hvilket Tidspunkt et Skrift skal leveres til Politiet; thi, dersom der ingen Myndighed kan udøves fra Politiets Side til at forhindre Skriftets videre Udbre-

delse, saa er det jo ganske ligegyldigt, enten det skeer i et noget tidligere eller et sildigere Stadium. Iøvrigt anseer jeg denne Bestemmelse derom i § 4 for i sig selv at være lidet tilfredsstillende, hvormed jeg dog i dette Dieblit ikke skal udtale mig. Der er indkommet en ny Bestemmelse i Udkastet angaaende Fremgangsmaaden, naar fremmede Skrifter skal findes at være af strafværdigt Indhold, men, som det forekommer mig, er aldeles u hensigtsmæssig. Thi, dersom man skal bruge en saavidtløst Procedure, for at standse fremmede Skrifters Circulation her i Landet, at man skal faae et Forbud, som skal bekræftes ved Dom, og at der skal forfølges imod hver enkelt af dem, som have Skriftet i deres Bærg, saa vil Skriftet kunne faae den allerførste Circulation, og netop de Foranstaltninger, der ere omtalte at skulle gjøres, for at standse disse Skrifter, ville, istedetfor at have denne Virkning, kun tjene til at udbrede dem stærkt. Dog, jeg skal ikke videre indlade mig herpaa i dette Dieblit, men kun nævne det som en af de Ufuldkommenheder, der ere i de Bestemmelser, der angaae de almindelige Regler, hvorefter Pressesforbrydelser skulle behandles.

Hvad de Bestemmelser angaaer, som indeholde, hvad der skal ansees for at være en Pressesforbrydelse, og hvorledes samme skal straffes, da finder jeg ogsaa derimod meget at bemærke. Blandt Andet finder jeg navnlig, at den Forandring, der er foregaaet i Regjeringens Udkast, forsaavidt der var sat Straf for Alle, der gennem Pressen opmuntrer til Forbrydelser, og Livsstraf navnlig for den, der med Virkning gennem Pressen har raadet til Oprør og Omvæltning af Statsforfatningen, at den Forandring, der er gjort heri, er deels u hensigtsmæssig, deels Noget, som vil bringe denne Lov i indbyrdes Strid med den hele øvrige Lovgivning, hvilket jeg udførligt har udviklet under denne Sags Behandling her i Thinget i den forrige Session. Men jeg skal blot i Særdeleshed udhæve, hvorledes jeg vilde finde det i høieste Grad betænkeligt, hvis § 8 skal gaae igjennem, saaledes som den her er redigeret, og man ikke skal ville gaae tilbage igjen til Regjeringsudkastet. Thi det kan jeg aldrig troe, at, naar der virkelig skal gives et Presse-